

ע"פ 757/20 - אנס בדראן, ויסאם בדראן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 757/20

לפני:

כבוד השופט ע' פוגלמן
כבוד השופט מ' מזוז
כבוד השופטת י' וילנר

המערערים:

1. אנס בדראן
2. ויסאם בדראן

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערעור על גזר הדין של בית המשפט המחוזי בירושלים
(כב' השופטת ת' בר-אשר) בת"פ 4795-12-17 ובת"פ
18.12.2019 31667-07-18

תאריך הישיבה:

י"ג בכסלו התשפ"א (29.11.2020)

בשם המערערים:

עו"ד ירון גיגי; עו"ד שלמה גיגי

בשם המשיבה:

עו"ד ורד חלאוה

בשם שירות המבחן למבוגרים:

עו"ס ברכה וייס

פסק-דין

המערערים, נאשמים 1 ו-5 בכתב האישום המתוקן, הורשעו בכתב אישום מתוקן בשלישית - בגדרי הסדר טיעון - בעבירות של סיוע להריגה לפי סעיף 298 וסעיף 31 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); חבלה - חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 בצירוף סעיף 335(א)(2) וסעיף 29 לחוק העונשין; נשיאת נשק לפי סעיף

144(ב) לחוק העונשין; והחזקת נשק לפי סעיף 144(א) לחוק העונשין. המערער 1 הורשע בנוסף ברכישה או החזקת נשק לפי סעיף 144(א) לחוק העונשין, במנותק מהאירועים האמורים (להלן: עבירת הנשק הנוספת).

בהסדר הטיעון הוסכם בין הצדדים כי המדינה תעתור לעונשים הבאים: 8 שנות מאסר לנאשם 1; 6 שנות מאסר לנאשם 2, שאינו מערער לפנינו, אך המערערים מביאים את העונש שנגזר עליו בגדר טיעוניהם לעיקרון אחדות הענישה; ו-7 שנות מאסר לנאשם 5. המדינה מבהירה כי המדרג בין הנאשמים נבע, בין היתר, גם מהקשיים הראייתיים שהתגלו בעניינם, קשיים שהובילו בסופו של יום להסדר טיעון שבו שונו האישומים המקוריים שיוחסו למערערים כך שיוחסו להם אישומים מופחתים בחומרתם באופן משמעותי (כך למשל, למערער 1 יוחסו בכתב האישום המקורי עבירות של הריגה, חבלה בכוונה מחמירה ונשיאת נשק).

בית המשפט המחוזי (כב' השופטת ת' בר אשר) גזר על המערערים את העונשים הבאים: על מערער 1 נגזרה תקופת מאסר כוללת של 82 חודשי מאסר בפועל הכוללים 74 חודשי מאסר בפועל בהתייחס לאישום העיקרי, ו-16 חודשי מאסר בפועל בהתייחס לעבירת הנשק הנוספת, שמחציתו חופף למאסר שנגזר בגין האישום העיקרי. על המערער 2 נגזר עונש מאסר בפועל בן 72 חודשים. כמו כן, נגזרו מאסרים מותנים ופיצוי למתלון בשיעור מופחת על רקע טעמים המובהרים בפסק הדין. על הנאשם 2 נגזרו 62 חודשי מאסר בפועל, לצד המאסרים המותנים ופיצוי למתלון.

הערעור שלפנינו נסוב על חומרת העונש. טיעוניהם של המערערים בכתב פורסים יריעה רחבה שבגדרה נטען לפגיעות בעיקרון "אחידות הענישה"; אכיפה בררנית; אכיפה לא מידתית; וחריגה מהסדר הטיעון בכך שבית המשפט יצר בטעות זהות בין ה"אחר" שהופיע בכתב האישום לבין הנאשם 5. עוד נטען כי שגה בית המשפט המחוזי באופן שבו ניתח את הוראות תיקון 137 לחוק העונשין, וכי היה על בית המשפט לייחס למערערים יסוד נפשי של "קלות דעת" ולא של "אדישות", ולגזור את דינם בהתאם. בנוסף, נטען כי לא ניתן משקל מספק לשיקולים לקולת העונש וכן לכך שהצדדים הגיעו להסדר טיעון.

את הטיעונים בעל פה בדיון שלפנינו, מיקדו המערערים בנושא אחידות הענישה ובכך שיש להשוות את עניינם לעניינם של הנאשם 2, שעליו נגזרו, כאמור, 62 חודשי מאסר בפועל בגין העבירות בגדר האישום העיקרי. עוד נטען, כי בית המשפט החמיר עם המערער 1 בעונש שנגזר עליו בגין עבירת הנשק הנוספת.

בא כוח המערערים שב וחייד את טיעונו באשר למתחייב מהוראות תיקון 137 לחוק העונשין, והדגיש כי לא ניתן משקל מתאים להודייתם של המערערים; לחיסכון בזמן שיפוטי; לנסיבות האישיות ולרקע הנורמטיבי שלהם; ולתפקודם התקין מאחורי סורג ובריח.

המדינה ענתה במפורט לטענות השונות, והתייחסה על רקע הטענות בדבר עיקרון אחידות הענישה, לחלקו של כל אחד מהמערערים באירוע בגינו נגזרו עונשי מאסר על המערערים, וביניהם לנאשם 2 ולחלקו באירוע. בנוסף, נמסרה תגובה לטענות האחרות שהעלו המערערים.

לאחר ששקלנו את טיעוני הצדדים, לא מצאנו עילה להתערבות בגזר דינו המפורט עד מאוד של בית המשפט

המחוזי. אכן, מדובר בפרשה חמורה שבגדרה הגיעו הצדדים-בשל קשיים ראייתיים-להסכמות ולכתב האישום המתוקן בשלישית, בגדרו ניתן ביטוי גם למתחייב מקשיים אלה. איננו רואים לקבוע מסמרות בשאלה האם הנאשם 5 הוא ה"אחר" בכתב האישום, שכן לדידנו, די בשיקולים המפורטים בסעיף 142 לגזר הדין כדי להבהיר את הפער, שאינו משמעותי, בין עונשו של הנאשם 5 לבין עונשו של הנאשם 2. במכלול, מצאנו כי ניתן ביטוי מתאים גם לעיקרון אחדות הענישה, שהוא כידוע עיקרון יחסי.

גם בטענות הנוגעות לתיקון 137 לחוק העונשין לא מצאנו עילה להתערבות, והניתוח של בית המשפט המחוזי כמו גם המסקנה שאליה הגיע בדבר היסוד הנפשי הנדרש, אינם מגלים טעות משפטית.

בסופו של יום מדובר בגזר דין מפורט, כפי שכבר הוזכר, שנותן ביטוי למכלול רחב של שיקולי ענישה, ובכללם גם לשיקולים לקולה שלהם טענו המערערים. האיזון בין כלל השיקולים אינו מגלה אפוא עילה להתערבות ערכאת הערעור, ולפיכך, החלטנו לדחות את הערעור.

ניתן היום, י"ג בכסלו התשפ"א (29.11.2020).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט

ש ו פ ט

M07.docx_20007570 נב

מרכז מידע, טל' 077-2703333, *3852 ; אתר אינטרנט, |